

nění dosáhnouti, vysvítá ostatně i z toho, že uvedený způsob zadostučinění jest omezen nejvýše na dva periodické tiskopisy, kdežto pachatel mohl se útoku na čest žalobcovu dopustiti uveřejněním téhož článku ve více než dvou periodických tiskopisech. I z této úvahy plyne, že periodickými tiskopisy, jež má § 12 zmíněného zákona na mysli, nemohou býti míněny tiskopisy, jejichž obsahem byl trestný čin spáchán.

Podle toho, co dovozeno, mohl tudíž soukromý žalobce navrhnouti poskytnutí zadostučinění uveřejněním rozsudku, pokud jde o periodický tiskopis »M. N.«, je n ve smyslu § 7, odst. 1 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., na čemž nic nemění okolnost, že byl odsouzen jiný pachatel než odpovědný redaktor a vydavatel (viz Jiskra-Bernát, Zákon o ochraně cti a tisková novela, str. 153), nemohl se však onoho zadostučinění co do jmenovaného časopisu domáhati způsobem vytčeným v ustanovení § 12 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. Navrhl-li pak soukromý žalobce, aby byl obžalovaný — osoba to od odpovědného redaktora a vydavatele různá — odsouzen k otisknutí odsuzujícího rozsudku v časopise »M. N.«, lze v tomto návrhu spatřovati jen návrh na postup podle § 12 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., který by v tomto směru byl podle toho, co předasláno, nezákonný. Návrh po rozumu ustanovení § 7 tisk. novely nebyl podán.

Odvolání je tudíž po této stránce přisvědčiti, pokud dovozuje, že se tu nalézací soud dovolává ustanovení § 12 cit. zák. neprávem. Bylo proto odvolání v tomto směru vyhověti a zrušiti rozsudkový výrok, učiněný po rozumu § 12 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. v příčině periodického časopisu »M. N.«. Je-li pak příslušný rozsudkový výrok omezen na oprávnění žalobcovo k uveřejnění rozsudečného nálezu v jednom periodickém tiskopise (»L.«), bylo i nejvyšší částku útrat uveřejnění, které nese obžalovaný, snížit na 200 Kč.

Čís. 5729.

Přítomnost náhradného súkromného žalobcu na hlavnom odvolacom pojednávaní není nezbytná.

(Rozh. zo dňa 27. októbra 1936, Zm III 277/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti P. M., obžalovanému zo zločinu sprenevery atď., zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Z dôvodu § 384, č. 6 tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť namieta, že bol vynesенý rozsudok v neprospech obžalovaného, ačkoľvek na hlavnom odvolacom pojednávaní obžaloba nebola zastúpená, pretože sa náhradný súkromný žalobca na hlavné odvolacie pojednávanie ne-

dostavil. Zmätočná sťažnosť ďalej dovodzuje, že náhradný súkromný žalobca musí byť prítomný na hlavnom odvolacom pojednávaní, lebo inak sa považuje, ako by bol od návrhu na potrestanie upustil. Zmätočná sťažnosť nie je základná.

Sťažovateľ mylne vykladá ustanovenie § 418 tr. p. Náhradný súkromný žalobca podal proti sprostujúcejmu rozsudku súdu prvej stolice odvolanie, o hlavnom odvolacom pojednávaní bol zpravený, ale na hlavné odvolacie pojednávanie ani on, ani jeho zástupca sa nedostavili.

Prítomnosť náhradného súkromného žalobcu na hlavnom odvolacom pojednávaní není potrebná, ako zrejme vysvitá z ustanovení §§ 409, 412, 419, odst. 3 tr. p. Neprávom odvoláva sa zmätočná sťažnosť na ustanovenie § 43 tr. p., lebo keď aj náhradný súkromný žalobca má pri zastupovaní obžaloby vo všeobecnosti práva štátneho zastupiteľstva, tak preča postavenie náhradného súkromného žalobcu v pokračovaní nie je rovnaké, ako postavenie štátneho zastupiteľstva. Z uvedených zákonných ustanovení vysvitá, že nedostavenie sa náhradného súkromného žalobcu na hlavné odvolacie pojednávanie nemá za následok účinky, uvedené v § 49, posl. odst. tr. p., na čo zrejme poukazuje zmätočná sťažnosť námietskou, že nedostavenie sa náhradného súkromného žalobcu na odvolacie hlavné pojednávanie má byť považované za upustenie od návrhu na potrestanie. Nemýlil sa tedy odvolací súd, keď v neprítomnosti náhradného súkromného žalobcu pojednával a o jeho odvolaní meritórne rozhodoval.

Čís. 5730.

Výpomocný učiteľ, jenž byl ustanoven na veřejné škole obecné, aby konal úřad učitelský, je úředníkem podle § 101, odst. 2 tr. zák. a veřejným úředníkem podle § 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 29. října 1936, Zm I 737/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 16. dubna 1936, pokud jím obžalovaná A. K. byla uznána vinnou, nikoliv jak bylo žalováno, zločinem těžkého poškození na těle podle § 153 tr. z., nýbrž jen přestupkem podle § 312 tr. z., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byla A. K. uznána vinnou přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. z., jehož se dopustila tím, že dne 5. února 1936 v S. výpomocného učitele K. V., tedy osobu v § 68 tr. z. jmenovanou, když konal svou službu, s k u t k e m urazila — jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisících jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, dbaje při tom pravoplatného výroku o vině A. K. ve směru přestupku podle § 312 tr. z., spáchaného tím, že dne 5. února 1936 v S. výpomocného učitele K. V., tedy osobu v § 68 tr. z. jmenovanou, když konal svou službu, s l o v e m urazila.